

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce: **L. B.**

státní příslušnost Tunisko

zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou

sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti

žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje**

odbor cizinecké policie

sídlem Beskydská 2061, 738 19 Frýdek - Místek

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. KRPT-244841-21/ČJ-2020-070022-COV, ze dne 28. listopadu 2020, ve věci zajištění

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

- III. Ustanovenému zástupci žalobce **Mgr. Ladislavu Bártovi**, advokátovi se sídlem v Ostravě, Purkyňova 787/6, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč, které mu budou vyplaceny z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku rozhodla žalovaná o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3, 4 a 7 zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie [Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále též „nařízení Dublin“)]. Doba zajištění byla stanovena s odkazem na § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody.
2. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná popsala okolnosti vstupu žalobce na území České republiky, přičemž zdůraznila, že žalobce vstoupil na území neoprávněně, bez cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, čímž porušil § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Současně žalobce porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 16. 11. 2020. Žalovaná dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobce již požádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku, které by tak mělo být příslušné k posouzení jeho žádosti. K situaci v Rumunsku žalovaná uvedla, že na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů, či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rumunsko je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit jejich dodržování i ze strany nestátních subjektů. Rumunsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Dále žalovaná dodala, že Rumunsko je považováno ostatními státy Evropské unie (včetně České republiky) za bezpečnou zemi původu, a ani žalobce nevyjádřil žádnou obavu ze svého návratu. Žalovaná zároveň neshledala důvody pro uložení zvláštních opatření. V České republice nežije žádný příbuzný žalobce, či jeho známý, který by jej ubytoval, případně za něj složil finanční záruku. Žalovaná rovněž poukázala na výpověď žalobce, podle které byla jeho cílovou zemí Francie, žalobce do ní cestoval v úkrytu nákladního vozu a nemá ani finanční prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených s případnou realizací jeho přemístění.
3. Žalobce podal proti rozhodnutí žalované dne 29. 12. 2020 u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“) žalobu, kterou následně doplnil prostřednictvím ustanoveného zástupce. Žalobce v žalobě namítal nepřipustnost jeho předání do Rumunska za účelem

pokračování v řízení o mezinárodní ochraně a v žalobě poukazoval především na nedostatky rumunského azylového systému. Rumunský azylový systém se podle žalobce setkává s problémy, kdy uprchlíci podepisují často pod nátlakem dokumenty, kterým nerozumí a Rumunsko v poslední době čelí přelidněním azylových zařízení z důvodu uprchlíků ze Sýrie, jejichž počet se zvyšuje. V současném stavu je navíc Rumunsko silně postižené virem COVID 19 a žalovaný se vůbec nezabýval tím, že v Rumunsku hrozí žalobci nebezpečí nákazy tímto virem a předání nemusí být vůbec realizovatelné. Nákaza v Rumunsku má stoupající tendenci a v uprchlických táborech, které jsou přelidněné a bojují i za normální situace s nedostatečným hygienickým vybavením, je riziko o to větší. Na nedostatečné hygienické předpisy, nevyhovující sprchy a toalety přitom poukázal i veřejný ochránce práv. Žalobce s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27) zdůraznil, že správní orgán je povinen při posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu zahrnout do svých úvah také otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání a musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin. Ohledně situace v Rumunsku pak žalobce odkázal na aktualizovaný report organizace Country report Romania ohledně stavu k 31. 12. 2019, který má podle žalobce obsahovat nejkřiklavější důvody nepřijatelnosti jeho předání do Rumunska, včetně omezení souvisejících s pandemií COVID 19. K těm patří především problém s tlumočníky, na který si žadatelé o azyl stěžovali ve městě Rădăuți, na základě čehož jsou následně zřetelně chybné údaje v příslušných evropských databázích. Další systémová vada souvisí s nedostatečnou právní pomocí, která se žadatelům nedostává, a to zejména z důvodu naplnění kapacity poskytovatelů právní pomoci. Žalobce dodal, že žádost o azyl podepsal pravděpodobně z donucení, protože podle rumunských zákonů mají žadatelé o azyl právo na ubytování v přijímacích střediscích až od okamžiku zaregistrování žádosti o azyl. Jelikož se žalobce nechtěl vrátit do Alžírsko, neměl na vybranou a žádost musel podepsat, i když o azyl chtěl žádat v Rakousku. Na závěr žalobce uvedl, že žadatelé a následně i držitelé mezinárodní ochrany nemohou v Rumunsku řádným způsobem využívat výhody sociálního zabezpečení dle rumunského práva, protože příslušné orgány sociálního zabezpečení v mnohých případech cíleně požadují doklady, které nejsou schopni žadatelé obstarat, a tak jsou jim odpírány sociální benefity a čerpání potřebné sociální podpory. Další problémy spatřuje žalobce v neefektivní výuce rumunštiny.

4. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a zdůraznila jeho nosné body. Nad jeho rámec žalovaná uvedla, že Rumunsko dne 14. 12. 2020 zaslalo souhlas s převzetím žalobce. K žalobním bodům pak ve vyjádření uvedla, že se v rozhodnutí zabývala otázkou možného předání žalobce do Rumunska a vycházela přitom z informací odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 8. 2020, která popisuje azylový systém v Rumunsku. Tvzení žalobce o podmínkách zajištění práva na právní pomoc, materiálních podmínkách žadatelů o mezinárodní ochranu a integraci azylantů v Rumunsku považuje za jeho subjektivní názor, který žalobce nepodložil žádnou konkrétní připomínkou, jež by se jej osobně dotýkala.
5. Krajský soud po ověření, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou a po jejím doplnění již obsahuje veškeré povinné náležitosti, přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního,

ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není. Ve věci rozhodl krajský soud bez jednání podle § 172 odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců, protože žalobce o nařízení ústního jednání nežádal (což výslovně uvedl v článku III. doplnění žaloby) a krajský soud neshledal potřebu provádět dokazování v rozsahu, který by vyžadoval nařízení ústního jednání.

6. Ze správního spisu se podává, že žalobce byl v České republice kontrolován a následně zajištěn policejním orgánem dne 28. 11. 2020, když se zde spolu s dalším cizincem pohybovali bez dokladu totožnosti a povolení k pobytu. K dotazu policistů žalobce sdělil, že do České republiky přicestovali v návěsu, do kterého nastoupili v Rumunsku. Ještě též den byl na odboru cizinecké policie se žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení. Podle protokolu žalobce uvedl, že opustil zemi (Tunis), protože je tam chudoba, špatné zdravotnictví a není tam žádná práce. Odjel 14. 1. 2020 a v Evropě se pohyboval na území Turecka, Řecka a Makedonie. Jeho doklady zůstaly v Řecku. V polovině listopadu byl zadržen v Rumunsku a požádal zde o azyl. Jak jeho žádost dopadla, to přesně neví, nečekal na výsledek. Jelikož v Rumunsku nechtěl zůstat a chtěl do Francie, vlezl s kamarádem do nákladního vozu. Na Slovensku přestoupili do kamionu převážejícího auta a pokračovali do České republiky, kde vystoupili v Chotěbuzi. V České republice je poprvé, nemá zde žádné vazby, česky neumí. Není žádná překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území České republiky do domovského státu. Žalobce chtěl pouze do Evropy, jelikož v domovském státě je chudoba. Po výsledku žalobce rozhodla žalovaná o jeho zajištění ze shora uvedených důvodů. Součástí správního spisu je také informace odboru azylové a migrační politiky o azylovém systému v Rumunsku ze dne 13. 8. 2020, která vychází mimo jiné ze zprávy „Country report Aida – Romania“, na jejíž závěry poukazoval také žalobce. V informaci je nejprve popsán průběh rumunského azylového řízení, včetně opravných prostředků a soudního přezkumu. Dále se zde uvádí, že žadatelé o mezinárodní ochranu mají po celou dobu možnost svobodně komunikovat se zástupci z Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, se zástupci mezinárodních organizací a taktéž neziskových nevládních organizací, které zajišťují asistenci cizincům, včetně právní pomoci. Podle informace dále v Rumunsku platí, že všichni žadatelé, kteří nedisponují dostatečnými prostředky, mají bez ohledu na typ řízení (s výjimkou opakované žádosti) právo na stejnou sociální a materiální podporu od okamžiku podání žádosti. Do této podpory spadá nárok na ubytování, finanční příspěvek na oblečení a stravování a kapesné, jejichž výše se liší podle finanční situace žadatele. Podpora může být snížena, či odebrána pro opakované porušování ubytovacích pravidel v regionálních střediscích. Přístup na trh práce je žadatelům umožněn po 3 měsících od podání žádosti, ač v praxi čelí řadě překážek, např. pokud jde o uznávání dosaženého vzdělání, nedostatečné znalosti Rumunštiny, nezaměstnanost a nízké platy. Dostupnost k základním službám (lékařské a psychologické péči nebo vzdělání) se liší podle typu zařízení, často je nedostatečná a suplována neziskovými organizacemi. V informaci jsou uvedeny rovněž kritické poznámky ohledně nedostatečné kvality a kvalifikace tlumočnicků, nedostupnosti bezbariérového přístupu ve středisku v Bukurešti, nebo stížnosti ubytovaných ve středisku v Temešváru na hygienické podmínky, nekvalitní matrace a obecně nízkou úroveň sociálních a hygienických zařízení.
7. Po skutkové stránce není především sporné, že žalobce je občanem Tuniska, přicestoval do České republiky v prostorách nákladního vozu bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu a již předtím požádal v Rumunsku o udělení mezinárodní ochrany.

8. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“
9. Podle článku 3 odst. 2 nařízení Dublin není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
10. Veškeré žalobní námitky se v zásadě koncentrují do nepřípustnosti předání žalobce do Rumunska, a to s ohledem na článek 3 bod 2 nařízení Dublin, neboť i) azylové řízení v Rumunsku vykazuje systémové nedostatky a ii) žalobci hrozí riziko nákazy v souvislosti s virem COVID 19.
11. Úvodem právního hodnocení považuje krajský soud za nutné předeslat, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle příslušných ustanovení nařízení Dublin. Judikatura správních soudů je již dlouhodobě ustálená v závěru, že zajištění cizince za účelem jeho předání není možné, pokud chybí reálný předpoklad dosažení účelu zajištění. Přestože se tedy o přípustnosti předání rozhoduje s konečnou platností v jiném řízení probíhajícím před jiným správním orgánem (Ministerstvem vnitra), tak i při rozhodování o zajištění cizince by se měly správní orgány předběžně zabývat existencí případných překážek předání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 31/2017-54 ze dne 30. 3. 2017; veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz). Dosavadní judikatorní praxe byla ve vztahu k otázce, nakolik se má správní orgán zabývat v rozhodnutí o zajištění systémovými nedostatky azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán, usměrněna rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 – 29. Z tohoto rozsudku mimo jiné vyplývá, že povinnost správního orgánu zabývat se z úřední povinnosti otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení jiného členského státu neznamená, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění zdůvodňovat, zda ve státě, do kterého má být cizinec předán, k takovým nedostatkům dochází. Evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a dodržuje základní unijní práva. Pokud cizinec systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán po posouzení této otázky dospěl k závěru, že k nim nedochází a není ani třeba se obávat, že by k nim vzhledem ke konkrétní situaci cizince mohlo dojít, není nutné, aby své úvahy v rozhodnutí o zajištění výslovně uváděl. Pro případ, že žalobce nedostatky azylového systému uplatní až v žalobě, musí si krajský soud nejdříve učinit úsudek o důvodnosti této námitky. Budou-li poté o existenci

systémových nedostatků panovat ve vztahu ke konkrétní situaci cizince pochybnosti, bude rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dospěje-li však soud k závěru, že systémové nedostatky v posuzované věci existují, bude rozhodnutí nezákonné. Uvedeným rozhodnutím rozšířeného senátu tak došlo mimo jiné k částečné korekci dosavadní rozhodovací praxe, ze které vycházel také rozsudek ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 – 27, jehož se žalobce dovolával.

12. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by si žalobce již v řízení před žalovanou stěžoval na způsob zacházení v Rumunsku ze strany příslušných orgánů na úseku mezinárodní ochrany a nezmínil nic z toho, co by odpovídalo jeho žalobním tvrzením (nedostatky tlumočení při kontaktu s rumunskými úřady, nedostatek právní pomoci, nevyhovující podmínky ubytování, špatnou zdravotní péči či hygienu). Za tohoto stavu nelze žalované vytýkat, že k problematice rumunského azylového systému neprováděla zevrubnější posouzení a dokazování. Žalovaná se potencionálními překážkami ve vycestování žalobce zabývala, a to sice stručně, podle přesvědčení krajského soudu však s ohledem na obsah správního spisu v rozsahu dostačujícím a srozumitelném. Žalovaná výslovně uvedla, že na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rumunsko je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva je schopna zajistit jejich dodržování i ze strany nestátních subjektů. Rumunsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Dále žalovaná dodala, že Rumunsko je považováno ostatními státy Evropské unie (včetně České republiky) za bezpečnou zemi původu, a ani žalobce nevyjádřil žádnou obavu ze svého návratu. Takové hodnocení považuje krajský soud s ohledem na povahu řízení o zajištění a na absenci jakýchkoliv námitek ze strany žalobce v průběhu správního řízení za dostačující.
13. K novým tvrzením uplatněným až v žalobě krajský soud uvádí, že systémové nedostatky podle článku 3 odst. 2 nařízení Dublin musí dosahovat takové intenzity, aby hrozilo riziko porušení článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, který stanoví, že „*nikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení.*“ Takové riziko se z obsahu spisu ani tvrzení žalobce nepodává. Krajský soud neshledal důvod doplnit dokazování zprávou (report Aida) o azylovém systému v Rumunsku, kterou žalobce k doplnění žaloby ani nepřipojil. Jednak ze samotných tvrzení žalobce, i kdyby byly prokázány, nevyplývá, že by právě jemu hrozilo v Rumunsku v důsledku nedostatků azylového systému mučení nebo nelidské či ponižující zacházení a navíc součástí správního spisu je již zmíněná zpráva (informace) odboru azylové a migrační politiky (OAMP) ze srpna 2020, která ze zprávy AIDA vychází. Je pravdou, že z této zprávy OAMP vskutku vyplývá, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze nepochybně zlepšit (zejména pokud jde o úroveň tlumočnicků, překážky v přístupu na trh práce nebo poměry v ubytovacích zařízeních), ale podle přesvědčení krajského soudu ani uvedené nedostatky nejsou takového charakteru, aby je bylo možno považovat za

systémové nedostatky spojené s rizikem nelidského, či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Nadto krajský soud dodává, že Nejvyšší správní soud se v poslední opakovaně zabýval ve svých rozhodnutích otázkou systémových nedostatků (na podkladě obdobných námitek) rumunského azylového systému, ale takové nedostatky, které by bránily předání žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska, v něm neshledal (srov. např. rozhodnutí ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019 - 30, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019 - 37, či ze dne 26. 2. 2020, nebo ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020 - 23).

14. Za relativně samostatný žalobní bod lze považovat námitky žalobce proti tomu, že se žalovaná vůbec nezabývala nebezpečím nákazy žalobce v Rumunsku v důsledku pandemie Covid-19 (jakkoliv i tuto námitku spojuje žalobce s komplexním hodnocením azylového systému v Rumunsku). Ani tyto námitky nepovažuje krajský soud za důvodné. Je pravdou, že se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně nezabývala pandemickou situací v Rumunsku, což však krajský soud nepovažuje za vadu, protože důkazní situace takové hodnocení nevyžadovala a především žalobce ve správním řízení žádné obavy v tomto směru nesdělil. Krajský soud rozhodně nemíní nijak zlehčovat nebezpečí nákazy v souvislosti s koronavirem a je si vědom toho, že onemocnění COVID-19 citelně zasahuje do běžného života lidí po celém světě, včetně České republiky. Přesto se však podle přesvědčení krajského soudu nadále nemůže jednat o univerzální důvod pro odložení všech předávacích procedur. Podle názoru krajského soudu, aby v důsledku epidemiologické situace v Rumunsku mohlo být zabráněno nebo odloženo předání žalobce podle článku 3 odst. 2 nařízení Dublin, musely by jí být podmínky související s předáním do Rumunska natolik ovlivněny, že by žalobci hrozilo reálné nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení. Žalobce v průběhu správního řízení žádné obavy v tomto směru netvrdil a také jeho doplnění v žalobě je pouze v obecné rovině. V tvrzení žalobce ohledně hrozící nákazy v Rumunsku tak krajský soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, a to i s přihlédnutím k tomu, že při rozhodování o zajištění žalobce a jeho soudním přezkumu dochází toliko k předběžnému posouzení možnosti předání a vývoj denních nárůstů počtu nakažených, hospitalizovaných a úmrtí je velmi dynamický a proměnlivý v čase. Epidemiologická situace tak může být v době rozhodování o předání jiná než byla v době vydání napadeného rozhodnutí.
15. Krajský soud z výše uvedených důvodů uzavírá, že napadené rozhodnutí v konfrontaci se žalobními body ob stojí a ani ve skutečnostech uvedených v žalobě a jejím doplnění neshledal důvod pro jeho zrušení, proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
17. Žalobci byl usnesením krajského soudu ze dne 6. 1. 2021 ustanoven k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupce z řad advokátů, jehož odměnu a hotové výdaje hradí stát. Krajský soud ve třetím výroku přiznal ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi odměnu za zastupování v tomto řízení ve výši podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb

(advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za dva úkony právní služby (1.- první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a 2. - doplnění žaloby) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 advokátního tarifu. Dále krajský soud přiznal zástupci žalobce paušální náhradu hotových výdajů za uvedené dva úkony ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč budou zástupci žalobce vyplaceny z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

18. V posledním výroku rozhodl krajský soud o tom, že Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení; za situace, kdy žalobce splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků (což krajský soud zohlednil již při rozhodování o ustanovení zástupce podle § 35 odst. 10 s. ř. s.) a žalovaný byl v řízení úspěšný, nelze totiž ani jednomu z účastníků řízení podle § 148 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, uložit povinnost k náhradě nákladů řízení vzniklých státu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 27. ledna 2021

JUDr. Martin Láníček
samosoudce